

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστόν και πρῶτον ἀπὸ μόντης χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκωμένη γῆν τῶν Παρθενῶντων.

Χίλια κ' ἔτη καὶ κ' ἔτη
κ' ἔτι χίλια Μπαρμαλιῆ.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

ἰράγματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομαί γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὰ φράγκα εἶναι μὲ ὄνο.
Γὰρ τὰ ξένα ὅμως μέρα—ὁ εἰ καὶ φράγκα καὶ ἴσ' τοῦ χέρι.

Ὅπιδ τοῦ μηνὸς Ἰουλίου,
βρασιμὸς τοῦ κλεινοῦ Βασιλείου.

Ἐγκαῖα σαράντα κ' ἔννεα,
καὶ Βουλὴ μὲς ἀρίτει γενναία.

Τοῦ Ρωμιοῦ μας τὸ Γραφεῖον μ' ἕνα χαίμαρον φῶδῶν
'στὴς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μεταεῖρητῆ τῆς ὁδῶν,
ποῦται δρᾶσις μεγάλῃς πολιτιστάχου σταθμῶς,
'στὴν οὐσίαν Ἐμπειρίου, δεκατίσσερ' ἀπὸ μὲς.

Ἐοῦ, θεότης Ἐρατὸ,
βοήθησε τὸν ποιητῆ,
καὶ μὲ τὴν ἔμπνευσιν αὐτῆ
τὴν μὴ σοῦ φράγγε ξερατὸ.

Μοῦ λένε, φίλε ποθητῆ,
πῶς καὶ αὐτὰς ἀναχωροῦν
τῶν Ἀθηνῶν ὁ βουλευτὰ
μὲ τὴν ἔσφραξις εὐρατῆς ροῦν.

Ὁ Βλάξ ὁ Φασουλῆς ἀπὸ τὴν Ἐρῆτῆ
γράφει 'στὸν ξόβλινοῦ του συμπολιτῆ.

Ἀγαπητῆ μου Περιιῆ
καὶ τῆς Ἀθήνας μερακιῆ,
'στὴν Κρητῆ βόλινομαι ξανά
καὶ βλέπω πάλι τὰ βουρά,
ποῦ τὰ σκεπάζουν χρόνια
μὲς ὁδῆς ἀσπρητῆς χιόγια.

Κάνω κ' ἐγὼ τὸν ποιητῆ
τὸν οἰσηρηλατιμένο,
κ' οἰσηρος πολὺς οἰσηρηλατῆ
μεγαλὸ ἐξιδωμένο.

Κι' ἀρχίζω μὲ παραβολάς,
ὅπου οὐ κάνουν καὶ γελῆς,
ξολιῆς φαρμαρῶνε.

Καὶ βλέπω πρὸς τὸν ἕλιον
λέγα ὁὐ τὸν Βιεργίλιον :
τοῦ βάτεμ, γίβα, μόνε.

Ἐν ἄλλοις λόγοις οὐ θεὰ δὲς ἔμπνευσιν μεγάλῃ
'στὸν ποιητῆ καὶ πάλιν.

Πάει κ' αὐτὸ τὸ θέαμα, ποῦ τὴν ἀρίδα στεράσει
καὶ φόρο δὲν πληροῦσει,
καὶ μὲσα' στὰ θέαματα τὰ τόσα τὸν συγχρόνον
ὡς τῶν ἀρορολλόγγιων ἐκείνου μένει μόνον.

Καὶ τρέμω μήπως νατσεῖ σὲ κανενὸς κεφάλι
καὶ' στὰ καλὰ καθοσόμενα φόρο κ' εἰς τοῦτο βάλῃ,
κ' ἂν γίγη τέτοια συμμορὰ τότε, βρε λαοπλάνε,
κάθε ψυχὴ περιλίνουε εἰς θανάτου θάνα.

Ἄν πρὶν γυρίσω, προσοφίλῃ,
μὲς φῶγ' ἢ πότνια Βουλῆ,
χαίρετα μου τοὺς σεβαστοὺς τοῦ κράτους ἡμαθῶρους,
καὶ πῆς τους εἰς παρακαλῶ
ὅαν ἐναυλοῦν μὲ τὸ καλὸ
τὸ βάλουνε καὶ' στοῦ ε Ρωμιοῦ τῆς συγχροῦταις φέρουε.

Εἰς ἄλλοις ἔναν κόνινο, βρε Περιιῆ, τὸ δῶσε,
κ' ἂν φῶγγ κ' ὁ Πρωθυπουργός, ποῦ ὄβει ὁὐ ἐσυρῆ,
κ' ἐν μέρους μου παρακαλῶ τὸν κατενοσῆρος
καὶ πῆς του : κατενοσῆρος του καλὸ καὶ τὸ μὲς γράγγε.

